

Dincolo de adio

Cristi

din nou
timpul îmi toarce gânduri,
urzindu-mi poza ta,
cu bulbi de străluciri profunde,
pe vălul insomniei mele.
atâtea exclamări de noapte,
desprinse parcă din surdină,
îmi tot încheagă umbra ta
pe toate treptele de suflet.

secunde sunt percuții de soartă,
răzvrătite în oasele mele.
din fiecare vibrație aud
mai intens
elegia care te-a coincis
cu sensul absolut
de fericire.

privirea ta captează contemplarea
și nu știu,
din atâta scris,
să mai găsesc vreo scuză
acestor orbi ce se numesc poeți
și nu te-așază în fel și chip pe foi
pe tine,
exemplul cel mai elocvent de muză.

eu te tot clădesc
pe o patimă de viață,
cu savoarea ultimei iubiri,
deși în toată miopia de cuvinte
nici nu mai văd
ce martiraj îmi scrii.

și de-am să mor pe așternutul poeziei,
cu dorul tău prescris
pe rana în care mi-e sădită crima
de-a te fi simțit
fior de cântec viu în mine,
nici n-aș clipi
și am să îmi iert fărădelegea
că am trăit cu tine în piept,
iubindu-ți fiecare sol de zâmbet

până la limite de cosmos.

răpus apoi definitiv
de gestul meu eliptic
de-a te voala în vers
cu luna,
voi pune semn de adagio
pe inimă
ca să-mi încep în moarte
uvertura.
dar poate chiar și-așa
n-ar fi de ajuns
această abolire
de noapte și de ziuă,
ar putea fi doar un altfel de răspuns,
iar eu voi continua să te respir
și dincolo de adio.